

Budynek Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny,
ul. Garbary 24, 61-867 Poznań

**Program prac konserwatorskich i wyniki wstępnych badań
sondażowych**

MIĘSKIM
ZACHYTKÓW

Opinia / ...
z dnia 01.06.2022r. nr 482/2022
L. dz. MZ-IX. WZS. 4.05.2022.R
Poznań, dnia 01.06.2022r.

Autor opracowania:

mgr Krzysztof Jan Powidzki

mgr Krzysztof Jan Powidzki
dyp. nr 792, nr 98
w zakresie konserwatorstwa
ul. Szarotkowa 39F, 60-175 Poznań

KONSERWACJA DZIEŁ SZTUKI
Krzysztof Jan Powidzki
ul. Szarotkowa 39F, 60-175 Poznań
NIP 779-142-04-51 REGON 634415612

Spis treści

Część opisowa

1.Karta identyfikacyjna

2.Opis obiektu.

2.1. Historia.

2.2. Opis.

2.3.Stan zachowania.

3.Opis przeprowadzonych badań odkrywkowych i sondażowych, stratygrafia warstw malarskich

3.1. Opis przeprowadzonych badań sondażowych.

3.2.Stratygrafia nawarstwień

4.Proponowany program prac konserwatorskich.

5.Wskazania konserwatorskie.

Spis Ilustracji

Ilustracje

Część opisowa

1.Karta identyfikacyjna

Budynek Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny, ul. Garbary 24, 61-867 Poznań

Właściciel: Skarb Państwa

Użytkownik: Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny

Czas powstania:

1852 r. najprawdopodobniej według projektu Fryderyka W. Butzke

Budynek wpisany do rejestru zabytków nr A 221 dnia 23.05.1979 r.

Materiał, technika wykonania:

Budynek murowany z cegły. Elewacja licowana cegłą ceramiczną

Stolarka okienna i drzwiowa w większości drewniana, częściowo zastąpiona szczególnie w części suterenu plastikową

Wcześniejsze prace konserwatorsko – budowlane:

- rozbudowa budynku w latach 1872-73 – skrzydło

- remont elewacji – lata 90- siate XX w.

Brak zachowanych dokumentacji z przeprowadzonych prac.

Podstawa oraz zakres opracowania

Zlecenie inwestora obejmuje przygotowanie programu prac konserwatorskich oraz projektu remontu dolnej części elewacji oraz izolacji części podziemnej i fundamentów, na podstawie wizji lokalnej oraz przeprowadzonych badań sondażowych.

Inwestor: Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny, ul. Garbary 24, 61-867 Poznań

Zleceniodawca: jak wyżej.

Wykonawca prac: mgr Krzysztof Jan Powidzki

Rodzaje Badań: Wykonanie odkrywek sondażowych

Autor dokumentacji: mgr Krzysztof Jan Powidzki

Data i miejsce wykonania: Poznań, grudzień 2021

1. egz. Urząd Miejskiego Konserwatora Zabytków w Poznaniu,
2. inwestor
3. egz. wykonawca

2.Opis obiektu.

2.1. Historia

Liceum im. Marii Magdaleny jest najstarsza poznańską szkołą ponadpodstawową w Poznaniu, a przez niektórych historyków uznawana za najstarszą w Polsce, działająca do dnia dzisiejszego. Jako oficjalną datę utworzenia szkoły przyjmuje się 25.06.1573 r. wraz z sprowadzeniem do Poznania Jezuitów oraz utworzenia przez nich swego Kolegium. Jednak według źródeł historycznych przy kolegiacie Marii Magdaleny istniała szkoła już od 1303 r., która dała prawdopodobnie podwaliny do utworzenia późniejszej- jezuickiej.

W wyniku dokonanego w 1834 r., przez Prusaków podziału na szkołę katolicką i protestancką, uczniów rozlokowano w dwóch siedzibach. Stanowiących większość katolików Polaków umieszczono w budynku przy ul. Gołębiej a następnie w 1858r. przeniesiono do nowo powstałego gmachu przy Placu Bernardyńskim, stanowiącym siedzibę szkoły do dnia dzisiejszego.

Budynek powstały w latach 1852-58 zbudowany według projektu berlińskiego architekta Fryderyka Butzke, otrzymał uproszczoną formę architektoniczną. W latach 1872-73 do gmachu dostawiono masywne skrzydło od strony wschodniej nawiązujące formą do pierwotnego budynku. Po zniesieniu pobliskiego alumnatu szkoła otrzymała również jego budynek.

W trakcie II wojny światowej w budynku umieszczono magazyny wojskowe, a teren wokół uległ zabudowie. Po wojnie w 1948 r. w gmachu umieszczono żeńskie liceum im. Dąbrowski, które mieściło się w nim do 1978r. W tym czasie stan budynków uległ znacznemu pogorszeniu a ówczesne władze podjęły decyzję o jego wyburzeniu. Dzięki powstałemu na początku lat 80- siałych XX wieku, pomysłowi utworzenia w budynku Domu Pracy Twórczej, zabudowania udało się uratować. W 1989 r. władze miasta podjęły decyzję o reaktywacji szkoły w istniejących zabudowaniach. Po przeprowadzeniu niezbędnych prac remontowych finansowanych głównie przez stowarzyszenie absolwentów, 1 września 1990 r. wznowiono naukę.

2.2. Opis.

Budynek szkoły znajduje się u zbiegu ulic Garbary i Dowbora Muśnickiego w bezpośrednim sąsiedztwie Placu Bernardyńskiego w Poznaniu. W skład zabudowy wchodzi pierwotny gmach główny oraz dostawione od strony wschodniej masywne południowe skrzydło. Kompleks tworzy zwartą bryłę na planie zbliżonym do litery L. Gmach główny dwukondygnacyjny, w części ryzalitowej trójkondygnacyjny, podpiwniczony, skrzydło dwukondygnacyjne również podpiwniczone.

Budynki murowane z cegły na zaprawie wapiennej, elewacje licowane cegłą ceramiczną, dachy płaskie, pokryte papą. Elewacje zwarte, podział horyzontalny dokonany przy pomocy cokołu zakończonego profilem z cegły w części suterenu oraz skromnych gzymsów biegnących na wysokości stropów poszczególnych kondygnacji. Poniżej linii dachu wykonany z cegły fryz arkadkowy wspierający gzyms wieńczący. Dodatkową dekoracją lica ścian stanowią poziome pasy wykonane przy pomocy nieco ciemniejszej cegły. Ościeża okien wykonane z profilowanej cegły. Ponad łukami oporowymi okien półkoliste gzymsy podobnie nad otworami wejściowymi.

Elewacja frontowa- zachodnia trzynastoosiowa z wyodrębniony masywnym ryzalitem w części środkowej (w dolnej części pięcioosiowy w górnej trójosiowy). Ryzalit wyższy od pozostałej części budynku o wysokość ok. jednej kondygnacji. W osi głównej wejście poprzedzone granitowymi schodami.

Elewacja wschodnia budynku głównego ośmioosiowa z dostawionym do skrajnej części południowej skrzydłem. W osi odpowiadającej osi środkowej elewacji frontowej, trójboczny ryzalit z umieszczonym centralnie otworem wejściowym poprzedzonym kamiennymi schodami. Ponad wejściem potrójne okna w formie zbliżonej do triforium. W skrajnej północnej osi otwór wejściowy na 1 kondygnacji poprzedzony masywnymi schodami z balustradami, murowanymi z cegły ceramicznej.

Elewacja północna budynku głównego znajdująca się w bezpośrednim sąsiedztwie ul. Dowbora Muśnickiego, trójosiowa z umieszczonym centralnie, nakrytym daszkiem wejściem do partii sutereny. W centralnej osi ponad wejściem okna w formie biforium.

Elewacja południowa wspólna dla budynku głównego oraz skrzydła. Podział niesymetryczny, część pierwotnego gmachu głównego bez otworów okiennych, pozostała część dwunastoosiowa. W dolnej części okna pojedyncze, w górnej zdwojone w formie zbliżonej do biforia. W drugiej od wsch. osi wejście do budynku poprzedzone biegnącymi wzdłuż elewacji masywnymi kamiennymi schodami z metalową balustradą. W 8 od wsch. osi ryzalit z umieszczonym centralnie wejściem poziomu gruntu, prowadzącym na wewnętrzną klatkę schodową. Górna część ryzalitu dwuosiowa. Wewnętrzny podział kondygnacji klatki schodowej wymusił również zmianę wysokości oraz położenia otworów okiennych tej części elewacji, przez co odbiegają od pozostałej.

Elewacja wschodnia skrzydła trójosiowa.

Elewacja północna skrzydła symetrycznie podzielona na dwie trójosiowe części. W skrajnej wsch. części otwory okienne zastąpione blendami o formie powtarzającej otwory okienne.

2.3.Stan zachowania.

Obiekt ogólnie zachowany w dobrej formie.

Całość budynku otoczona korytem w formie muru szczelinowego sięgającego do ok. połowy części znajdującej się poniżej poziomu gruntu, nakrytego betonowymi płytami. Niektóre partie przykryte dodatkowo kostką brukową na cementowej podwalinie. Od strony podwórza dodatkowo poprzedzony chodnikiem z płyt betonowych. Otoczenie budynku szczelną betonową, opaską uniemożliwia odpowiednią dyfuzyjność wody zablokowanej w ścianach. Liczne spękania płyt wierzchnich koryta, braki spoiny muru części fundamentowej oraz izolacji. Część tynków ścian zarówno murów obwodowych jak i przylegających do nich poprzecznych, w partii sutereny zawilgocona oraz odspojona z występującymi wykwitami soli. Ściany pokryte lamperią stanowiącą dodatkowy element izolacji wilgoci wewnątrz muru.

Zawilgoceniu tej części budynku sprzyja również zastąpienie pierwotnej drewnianej stolarki okiennej szczelną, plastikową.

Problem migracji wody w części fundamentowej związany jest również z systemem odprowadzania wody opadowej, mianowicie w trakcie gwałtownych opadów występuje okresowe zalewanie pomieszczeń znajdujących się w suterenie oraz nieizolowanego koryta drenażowego co powoduje dodatkowe nasączenie murów obwodowych budynku.

Część cokołowa ścian pokryta ciemną patyną oraz brudem organicznym. Na licu ścian widoczne liczne wtórne ingerencje w substancje zabytkową: niefachowo wykonane uzupełnienia z użyciem „przypadkowo” dobranych cegieł, zniszczenia mechaniczne. Liczne wykruszenia spoiny pierwotnej często wtórnie błędnie zastępowanej na całości elewacji, spoiną cementową wpływającą degradująco na wypełnienie ceramiczne.

3.Opis przeprowadzonych badań odkrywkowych i sondażowych, stratygrafia

3.1. Opis przeprowadzonych badań sondażowych.

Zgodnie z zleceniem inwestora w grudniu 2021r. przeprowadzono badania sondażowe i wizję lokalną, mające głównie na celu ustalenie przyczyn migracji wody w murach obwodowych budynku oraz metody postępowania mające na celu jej powstrzymanie.

W trakcie prowadzenia badań wykonano odkrywki sondażowe w dostępnej części muru szczelinowego oraz w bezpośrednim sąsiedztwie rur spustowych systemu odwadniania.

Głównym powodem zniszczeń wypraw tynkarskich pomieszczeń znajdujących się w suterenie, jednoznacznie jest migracja wody zarówno poprzez podciąganie kapilarne spowodowane szczelną betonową izolacją dolnej partii murów jak również nie wystarczającym tempem odprowadzania wody opadowej do kanalizacji miejskiej w trakcie obfitych opadów deszczu. W trakcie prowadzenia oględzin dokonano przeglądu rur spustowych, w których odkryto znaczne ilości zalegających liści pochodzących z otaczających budynek drzew. W rynnach części frontowej, widoczna jest roślinność rosnąca w ich świetle. Budynek najprawdopodobniej nie posiada również żadnej formy izolacji murów znajdujących się poniżej poziomu gruntu a istniejące koryto, powstałe najprawdopodobniej w latach 70- siątych XX wieku nie spełnia swej funkcji, stanowiąc obecnie zbiornik kumulujący wodę opadową.

Stratygrafię nawarstwień ilustruje tabela nr 1.

Budynek murowany z cegły ceramicznej na zaprawie wapiennej, oblicowany cegłą.

W latach 90- siałych XX wieku wykonano szereg uzupełnień spoiny zaprawą cementową oraz zastąpiono zniszczone elementy ceramiki, nową zbliżoną wielkością do pierwotnej jednak o odbiegającej od oryginału kolorystyce (miejscowo podjęto próby scalenia kolorystycznego jednak warstwa malarska częściowo uległa już degradacji).

Najprawdopodobniej w latach 70-siałych XX wieku budynek otoczono murem szczelinowym sięgającym do ok. połowy głębokości muru znajdującego się poniżej poziomu gruntu co według jego twórców miało zabezpieczyć budynek przed migracją wody. W badanych fragmentach koryta natrafiono na nieliczne, niestaranie nałożone prowizoryczne izolacje, wykonane z użyciem masy bitumicznej.

3.2.Stratygrafia nawarstwień

Tabela nr 1.

Określenie warstw	Etap	Datowanie	Oznaczenie graficzne
Mur ceglany, spoiwo wapienno piaskowe	I	1852	
Mur ceglany, spoiwo wapienno piaskowe	II	1872-1873	
Koryto drenażowe	III	Ok. 1970 ?	
Betonowe chodniki wokół budynku wraz z betonową podwaliną	IV	Ok. 1990 r	
Uzupełnienia ceramiki oraz spoin części cokołowej,	II	Ok. 1990 r.	

4.Proponowany program prac konserwatorskich.

Ze względu na zniszczenia partii tynków spowodowane podciąganiem kapilarnym oraz brakiem izolacji części fundamentowej murów obwodowych proponuje się podzielenie zakresu prac na trzy etapy:

Etap I – odkrycie części podziemnej i fundamentów, demontaż wtórnego koryta otaczającego budynek, wykonanie nowej izolacji pionowej, udrożnienie lub wykonanie nowego systemu

odprowadzania wód opadowych do kanalizacji deszczowej lub wykonanie instalacji drenarskiej oraz prace konserwatorskie dolnej części ścian

Etap II – prace konserwatorskie części cokołowej ścian elewacji

Etap III – prace konserwatorskie związane z wyprawami tynkarskimi wewnętrznych ścian sutereny

Etap I. Dolna partia ścian, fundamenty

Uwaga

Prace związane z partią podziemną i fundamentami muszą być prowadzone etapami tak by nie wpłynąć na statykę budynku.

1. Wykonanie dokumentacji fotograficznej.
2. Demontaż kostki brukowej oraz wtórnego muru szczelinowego - koryta wokół całego budynku.
3. Usunięcie wypełnienia oraz odkrycie całości części podziemnej i fundamentów do poziomu ich posadowienia.
4. Wstępne oczyszczenie ścian, fundamentów z zanieczyszczeń o charakterze organicznym, luźno związanych z podłożem.
5. Dokonanie dokładnych oględzin stanu zachowania oraz wykonanie poszerzonych badań sondażowych mających na celu ustanowienie dalszych metod postępowania oraz techniki wykonania.
6. Usuwanie wtórnych uzupełnień spoiny wykonanych zaprawą cementową. Ostrożne usuwanie wtórnie niefachowo wykonanych uzupełnień.
7. Przed przystąpieniem do kolejnego etapu prac należy zachować odpowiednią karencję umożliwiając wyschnięcie silnie zawilgoconych fragmentów ścian oraz fundamentów.

UWAGA

Ze względu na możliwość silnego zawilgocenia ścian w partii muru znajdującej się poniżej dna koryta po jej odsłonięciu należy konieczność wykonania zabiegów odsalania przy użyciu kompresów np. Entsalzungskompresse firmy Remmers. W związku z silnym zawilgoceniem ścian wewnątrz podziemnej części budynku należy rozważyć przeprowadzenie równoległych prac również wewnątrz.

8. Uzupełnienie ubytków wypełnienia ceramicznego oraz spoiny w technice pierwotnej.

9. Wykonanie izolacji pionowej ścian partii podziemnej, fundamentu oraz stopy fundamentowej w technologii umożliwiającej stosowanie na zasolonych murach preparatami firm Remmers (np. Sulfatexschlamme) lub Caparol- Avenarius oraz rozważenie wykonania ich drenażu zgodnie z sztuką budowlaną. Przegląd oraz oczyszczenie sytemu odwadniania dachu oraz podłączenie do kanalizacji.
10. Zasypanie części podziemnej z użyciem materiałów umożliwiających swobodną cyrkulację powietrza oraz migrację wody. Rekonstrukcja chodników w ich pierwotnym położeniu z użyciem lekkiej podwaliny zapewniającej odpowiednia cyrkulację.
11. Sporządzenie powykonawczej dokumentacji konserwatorskiej.

Etap II. Część cokołowa ścian obwodowych

1. Wykonanie dokumentacji fotograficznej.
2. Ustawienie rusztowań zapewniających dostęp do wszystkich partii ściany.
3. Wstępne oczyszczenie obiektu z zanieczyszczeń o charakterze organicznym, luźno związanych z podłożem.
4. Zabezpieczenie stolarki drzwiowej oraz okien .
5. Dokonanie dokładnych oględzin stanu zachowania oraz wykonanie poszerzonych badań sondażowych mających na celu ustanowienie dalszych metod postępowania oraz techniki wykonania.
6. Wykonanie wstępnej impregnacji konsolidującej wytypowanych, najsilniej zdegradowanych fragmentów okładziny ceramicznej przy pomocy preparatu krzemooorganicznego KSE 300 firmy Remmers z zachowaniem odpowiedniej karencji.
7. Przeprowadzenie prób oczyszczania lica ścian oraz detalu.
8. Dezynfekcja miejsc gniazdowania ptaków oraz porośniętych przez glony preparatem BFA firmy Remmers z zachowaniem wymaganego odstępu czasu.
9. Usuwanie zabrudzeń lica ściany oraz detalu architektonicznego metodą hydrodynamiczną z użyciem preparatu Schmutzloser firmy Remmers. W partiach silnie zabrudzonych użycie wodnego roztworu kwasu fluowodorowego.
10. Ostrożne usuwanie wtórnie niefachowo wykonanych uzupełnień wypełnienia ceglanego oraz partii spoiny.
11. Wykonanie niezbędnych uzupełnień wypełnienia ceramicznego cegłą współczesną zbliżoną wielkością, kolorem oraz parametrami do oryginalnej.
12. Wykonanie nowego spoinowania przy pomocy zaprawy piaskowo- wapiennej z użyciem Tubag Tras cement i Tubag Tras calc.

13. Zabezpieczenie lica cegły preparatem hydrofobizującym Funcosil Snl firmy Remmers.
14. Sporządzenie powykonawczej dokumentacji konserwatorskiej.

Etap III. Ściany wewnętrzne budynku

1. Wykonanie dokumentacji fotograficznej.
2. Zabezpieczenie stolarki drzwiowej oraz okien .
3. Dokonanie dokładnych oględzin stanu zachowania oraz wykonanie poszerzonych badań sondażowych mających na celu ustanowienie dalszych metod i zakresu postępowania oraz techniki wykonania.
4. Dokonanie dokładnych oględzin stanu zachowania oraz wykonanie poszerzonych badań sondażowych mających na celu ustanowienie dalszych metod postępowania oraz techniki wykonania.
5. Usuwanie wtórnych uzupełnień tynku wykonanych tynkiem cementowym, zacierki cementowej i gipsowej oraz lamperii pokrywającej lico ścian. Ostrożne usuwanie wtórnie niefachowo wykonanych uzupełnień oraz silnie zdegradowanych partii pierwotnej wyprawy tynkarskiej w pasie ok. 0,5 m szerokości ponad granicą zawilgoconych i zasolonych tynków cementowych.
6. Przed przystąpieniem do kolejnego etapu prac należy zachować odpowiednią karencję umożliwiając wyschnięcie silnie zawilgoconych ścian oraz fundamentów.
7. Konsolidacja zachowanych partii tynku z użyciem głęboko penetrującego preparatu odpowiadającemu zastanej formie muru.
8. Uzupełnianie ubytków tynku lica ścian oraz detalu architektonicznego w systemie Caparol: duże powierzchnie podkładu zaprawą wapienną Universal Tynk, spajanie pęknięć zaprawą Riss Spachtel oraz szpachlowanie Capalith spachtel lub równoważnymi.

UWAGA

Ze względu na możliwość silnego zawilgocenie części dolnej ścian, należy wziąć pod uwagę konieczność wykonania w tej partii ścian tynków renowacyjnych w technologii WTA lub wykonania zabiegów odsalania przy użyciu kompresów np. Entsalzungskompresse firmy Remmers.

9. Pokrycie powierzchni ścian wykonanych z tynku wapiennego farbami zapewniającymi paroprzepuszczalność w kolorystyce ustalonej z nadzorem konserwatorskim.
10. Sporządzenie powykonawczej dokumentacji konserwatorskiej.

5. Wskazania konserwatorskie

Z powodu braku wcześniejszych prac ściśle konserwatorskich w części „podziemnej” całość kilkakrotnie naprawiana przez niewykwalifikowanych wykonawców co skutkowało wykonywaniem niefachowych napraw oraz uzupełnień substancji zabytkowej w tej partii ścian. W trakcie prowadzenia szeroko zakrojonych prac remontowych w latach 90-siatych XX wieku wykonawcy tych prac ograniczyli się jedynie do wykonania miejscowej, powierzchniowej izolacji fragmentów fundamentów. Ze względu na okres blisko 30 lat od momentu przeprowadzenia prac remontowo – konserwatorskich elewacji budynku, nosi szczególnie w dolnej partii liczne zabrudzenia oraz miejscowe zniszczenia łąca. W celu przeprowadzenia całkowitej rewitalizacji tej części budynku niezbędne jest przeprowadzenie prac konserwatorskich, prowadzonych przez wykwalifikowanych wykonawców pod ścisłym nadzorem Urzędu Miejskiego Konserwatora Zabytków w Poznaniu.

Głównym powodem zniszczeń łąca muru oraz wypraw tynkarskich pomieszczeń znajdujących się w suterenie, jednoznacznie jest migracja wody zarówno poprzez podciąganie kapilarne spowodowane szczelną betonową izolacją zewnętrzną dolnej partii murów, jak również nie wystarczającym tempem odprowadzania wody opadowej do kanalizacji miejskiej w trakcie obfitych opadów deszczu. W celu wyeliminowania przyczyn tego stanu należy dokonać przeglądu systemu odwadniania aż do systemu miejskiego oraz jego ewentualnego udrożnienia a przede wszystkim usunięcie wtórnej, wybetonowanej ściany szczelinowej stanowiącej koryto gromadzące wodę opadową. W kolejnym etapie należy wykonać izolację muru znajdującego się poniżej poziomu gruntu oraz zasypać wykonane wykopy materiałem umożliwiającym właściwą cyrkulację.

Prace konserwatorskie związane ze ścianami elewacji mają na celu przywrócenie im zwartej powierzchni oraz pierwotnej formy a przede wszystkim zapewnienie im odpowiedniej paro przepuszczalności.

Przed przystąpieniem do prac tynkarskich wewnątrz budynku, należy zachować odpowiednią karencję umożliwiającą osuszenie silnie zawilgoconych fragmentów. W przypadku pojawienia się wykwitów soli koniecznym będzie przeprowadzenie niezbędnych prac mających na celu ich usunięcie oraz zabezpieczenie murów odpowiednio dobranymi preparatami zakładając możliwość wykonania fragmentów tynków w technice WTA. Po uzupełnieniu tynków ścian należy ustalić kolorystykę z nadzorem inwestorskim oraz konserwatorskim w oparciu o zachowane fragmenty oryginalnej malatury.

W trakcie prowadzenia prac konserwatorskich należy zgodnie z obowiązującymi przepisami prowadzić dokumentację konserwatorską, a po zakończeniu prac przedstawić pełną dokumentację powykonawczą.

Wszelkie zmiany oraz odstępstwa od przedstawionego projektu bezwzględnie muszą być konsultowane z Inwestorem, osobami sprawującymi nadzór i Urzędem Miejskiego Konserwatora Zabytków w Poznaniu.

mgr Krzysztof Jan Powidzki
dypl. nr 792, nr 981
w zakresie konserwatorstwa
ul. Szafarowska 89F 60-175 Poznań

Spis Ilustracji.

1. Budynek Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny, ul. Garbary 24, 61-867 Poznań. Widok ogólny elewacji frontowej- zachodniej.
2. Budynek Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny, ul. Garbary 24, 61-867 Poznań. Widok ogólny elewacji południowej wraz z szczelnie wybrukowanym podwórzem tej części obiektu.
3. Budynek Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny, ul. Garbary 24, 61-867 Poznań. Elewacja południowa. Widoczne zniszczenia cokołu spowodowane głównie działalnością wody kapilarnej.
4. Budynek Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny, ul. Garbary 24, 61-867 Poznań. Elewacja wschodnia. Widoczna betonowa opaska dostawiona bezpośrednio do muru obwodowego.
5. Budynek Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny, ul. Garbary 24, 61-867 Poznań. Elewacja północna skrzydła. W dolnej części widoczna betonowa opaska oraz zniszczenia części cokołowej.
6. Budynek Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny, ul. Garbary 24, 61-867 Poznań. Elewacja północna. Widoczne zniszczenia części cokołowej murów obwodowych oraz betonowa opaska uniemożliwiająca odpowiednią cyrkulację.
7. Budynek Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny, ul. Garbary 24, 61-867 Poznań. Elewacja północna. Widoczne zniszczenia części cokołowej murów obwodowych oraz betonowa opaska uniemożliwiająca odpowiednią cyrkulację.
8. Budynek Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny, ul. Garbary 24, 61-867 Poznań. Elewacja wschodnia głównego gmachu. W części cokołowej widoczne zniszczenia spowodowane podciąganiem wody. W dolnej części widoczna betonowa opaska.
9. Budynek Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny, ul. Garbary 24, 61-867 Poznań. Elewacja frontowa. Część cokołowa. Widoczne zniszczenia murów spowodowane działalnością wody oraz betonową opaską i brukiem układanym na cementowej podwalinie.
10. Budynek Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny, ul. Garbary 24, 61-867 Poznań. Fragment elewacji północnej budynku głównego. Widoczne zniszczenia muru, chodnika oraz betonowej pokrywy koryta otaczającego budynek spowodowane działalnością wody.
11. Budynek Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny, ul. Garbary 24, 61-867 Poznań. Pomieszczenie w suterenie, we wschodniej części budynku. Widoczne zniszczenia wypraw tynkarskich spowodowane działalnością wody.
12. Budynek Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny, ul. Garbary 24, 61-867 Poznań. Pomieszczenie w suterenie, we wschodniej części budynku. Widoczne zniszczenia wypraw tynkarskich spowodowane działalnością wody.

13. Budynek Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny, ul. Garbary 24, 61-867 Poznań. Korytarz sutereny. Widoczne zniszczenia wypraw tynkarskich spowodowane działalnością wody.
14. Budynek Liceum Ogólnokształcące św. Marii Magdaleny, ul. Garbary 24, 61-867 Poznań. Korytarz sutereny. Widoczne zniszczenia wypraw tynkarskich spowodowane działalnością wody dodatkowo spotęgowane wykonaniem izolacji za pomocą szczelnej , olejnej lamperii.

Il. Nr 1

Il. Nr 2

II. Nr 3

II. Nr 4

Il. Nr 6

Il. Nr 6

Il. Nr 7

Il. Nr 8

Il. Nr 9

Il. Nr 10

Il. Nr 11

Il. Nr 12

Il. Nr 13

Il. Nr 14